

Chiếc xe già nua của tôi.

Phạm Xuân Thái

Trong 38 năm sống ở Mỹ tôi đã đổi tất cả 8 chiếc xe: 2 xe cũ và 6 xe mới. Có lẽ hai chiếc xe mang nhiều kỷ niệm nhất đối với tôi là chiếc xe đầu tiên và chiếc xe ở với tôi 14 năm trời mà tôi vừa mới phải lìa xa.

Thuở mới chân ướt chân ráo tới Mỹ vào tháng 7 năm 1975, tôi được nhà thờ St. Luke tại McLean, Virginia bảo lãnh, và kiếm việc làm cho tôi. Nhà thờ gởi tôi ở với một gia đình người Mỹ ngoan đạo, cho tôi một chiếc xe đạp để có thể đạp xe đi làm tại gas station, McDonald's, hoặc đi cắt cỏ, sơn nhà. Con đường Old Dominion tại vùng McLean, Virginia, gần Great Falls, 38 năm về trước trông thật đều hiu, hút gió, đầy đồi cao, dốc sâu. Ngày ngày, có một chàng trai trẻ dong duổi đạp xe đạp lên đồi, xuống dốc để đi làm những công việc tạp nhạp, thỉnh thoảng chàng lại huýt sáo líu lo, hoặc hát những bài hùng ca, quân ca vang trời.

Sau khi kí cốp để dành được \$700, tháng 12/1975 tôi đã mua được chiếc xe hơi đầu tiên giá \$450, và bảo hiểm xe \$200 một năm. Chiếc xe Volkswagen Beetle, đời 1962 bé nhỏ xinh xinh. Dù hình dáng và nhan sắc em Beetle đã tàn tạ, phai màu theo năm tháng, nhưng đối với tôi, em vẫn đẹp nhất! Tôi say mê và chăm sóc em rất cẩn thận. Tôi đã tự học thay dầu mỡ, bu-gi, bố thắng và thỉnh thoảng còn hút bụi, đánh bóng để “điểm phấn tô son” cho em có thể “nở với nhân gian một nụ cười”.

Sau khi có được em Beetle, tôi bắt đầu tìm những công việc khá hơn, và bắt đầu đi học trở lại. Mỗi sáng sớm, tôi lái xe đạp Beetle dưới bóng mát tại bến xe, lấy xe bus đi học.

Và ... rồi, tại trường học, tôi đã quen được một bóng hồng. Từ đó, tôi cùng em Beetle đưa đón nàng đi về mỗi ngày. Cuối tuần, em Beetle và tôi chở nàng về thăm gia đình, đi shopping, và dạy nàng lái xe.

Thời gian êm đềm trôi qua, chúng tôi vẫn thương yêu nhau, săn sóc lẫn nhau, và cùng nhau xây mộng đẹp cho tương lai. Khoảng một năm sau, bố thắng của Beetle đã mòn, nên tôi đã hi-hà hi-hục nâng Beelte lên, tháo bánh xe, và thay cho em bố thắng mới cả đằng trước lẫn đằng sau. Sau đó vội vàng cùng Beetle đến chở nàng và chị của nàng đi shopping ở K-mart, thời đó K-mart và Sears là hai tiệm bán hàng được người Việt tị nạn chiếu cố nhiều nhất. Đang lái xe giữa xa lộ 95, bánh xe sau của Beelte văng ra khỏi trục xe, Beetle mất thăng bằng, và sau đó phải vào nghĩa địa xe. Mọi chuyện đều do lỗi tại tôi mọi đàng! Tôi đã vội vàng và ẩu tả khi thay kim nhôm (aluminum pin), gài bánh xe vào trục xe đã bị gãy, với một cây đinh sắt. Beetle chạy một hồi, cây đinh sắt bị gãy, và bánh xe rơi ra khỏi trục xe. Beetle đã ra đi để lại bao luyến tiếc và thương nhớ trong tôi.

Sau em Beetle, tôi đã mua một chiếc xe Volkswagen cũ nữa, lái cho tới khi ra trường. Khi đời sống vững chãi hơn, tôi bắt đầu mua những chiếc xe mới gồm: Chevrolet Chevette, Toyota Corolla, Toyota Camry, Nissan Maxima. Cuối năm 1999, tôi mua chiếc xe Volvo S70, đời 2000.

Em Volvo đến với tôi ở độ tuổi trung niên. Lứa tuổi không còn thích tốc độ, phiêu lưu, và lái xe bạt mạng. Volvo có vẻ đẹp đài các, đứng đắn, vững chắc, và bền bỉ. Tôi thương em cũng như thương em Volkswagen đầu đời, và tôi đã chăm sóc em rất kỹ: cho em vào garage ngủ mỗi tối, bảo trì đúng hạn kỳ, và tắm rửa, đánh bóng em những lúc rảnh rỗi.

Sau khi ở với tôi được 11 năm và dong duỗi gần 170,000 dặm đường, Volvo già thấy rõ! Xương sườn em đã bắt đầu kêu răng rắc, máy lạnh ngừng chạy, đèn báo hiệu bất loạn xạ. Tôi đã bỏ ra gần \$3,000 để chữa trị cho em, nhưng sau đó, em cũng vẫn trở lại tình trạng như cũ. Tuy vậy, tôi vẫn thương em, vẫn muốn giữ em vì nghĩ đến những ân tình chúng tôi đã trao nhau. Ngày ngày Volvo vẫn tiếp tục làm bổn phận của mình, vẫn tiếp tục đưa tôi qua những quãng đường dài, vẫn giúp tôi vượt thoát những trận bão tuyết, mưa gió của đất trời, cũng như vẫn cùng tôi chia sẻ những khó khăn, ngọt bùi trong đời.

Tôi nhớ mãi trận bão tuyết 2 năm trước, khi hàng chục chiếc xe đủ kiểu, đủ loại nối đuôi nhau cố vượt qua ngọn đồi phủ đầy tuyết đóng băng. Rất nhiều xe đắt tiền và tốt như Mercedes, BMW, Lexus, và nhiều loại xe khác nữa đã phải đầu hàng và quành đầu lại, tìm đường khác đi về nhà, nhưng em Volvo vẫn từ từ bám mặt đường, trườn mình tới, leo thẳng lên đỉnh ngọn đồi dưới sự hò hét thán phục của các tay tài xế đứng xếp hàng đằng sau.

Tính đến nay, Volvo đã ở với tôi gần 14 năm, trải qua hơn 212,000 dặm đường (340,000 Km) để đưa tôi đi làm hàng ngày, những chuyến công tác xuyên bang, những cuộc nghỉ hè bên bờ biển, hoặc vùng núi cao. Volvo đã đương đầu với mưa, với nắng, với bão tố, chông gai, bụi bặm để che chở cho tôi được bình an.

Mùa Hè năm nay ở vùng Hoa Thịnh Đốn nóng dữ dội, nằng và các con thấy chiếc xe đã già nua, không máy lạnh gần 3 năm, khuyên tôi nên mua chiếc xe mới. Con gái tôi đề nghị bố mua xe mới và hai anh em sẽ hùn tiền lại trả cho bố. Bạn tôi thì bảo nên mua chiếc xe mới chạy cho nó sướng cái thân già! Vấn đề ở đây không phải là tôi không có thể tự mua cho mình một chiếc xe mới, mà chỉ vì tôi không muốn xa em Volvo vì những gì em đã làm cho tôi trong 14 năm trời!

Sau cùng, thì vợ tôi và các con đã thắng. Các con tôi đã áp tải bố tới dealer bán xe, cùng đứng trả giá và đấu trí với mấy anh bán xe. Sau khi thương lượng giá cả chiếc xe mới, anh chàng bán xe hỏi tôi về số tuổi của Volvo và số dặm đường đã trải qua, hấn nói:

“Chắc ông phải chờ chúng tôi liên lạc với bên Thụy Điển xem giá cả chiếc xe Volvo này của ông là bao nhiêu, vì tôi nghe nói hãng Volvo muốn mua lại những chiếc xe nào trên 200,000 miles để trưng bày tại viện bảo tàng của hãng Volvo.”

Tên chết tiệt! Hấn muốn chọc quê tôi!!!

Sau cùng, anh bán xe đã đồng ý trả tôi \$1,000 để lấy em Volvo. Tôi tần ngần đứng nhìn Volvo mà lòng buồn rười rượi. Những kỷ niệm hiện về trong ký ức, tôi tiến lại gần Volvo, vuốt ve lên người Volvo và thì thầm:

- Thôi nhé, xin lỗi đã đến lúc tôi phải xa em. Xin cảm ơn những hy sinh, chịu đựng, và những ân tình mà em đã dành cho tôi.

Phạm Xuân Thái (18/6/2013).